

REGÉLŐ.

PESTEN csütörtökön december 10^{kén} 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. A szerkezői hivatalban évnegyedenként 's képek nélkül is válthatni példányt. A folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

Próbasétáim menyasszony után. *(Folyt.)*

Régim bizonytalan lépésekkel, mint a' falusi kisasszony egy nyalka figurans karján a' cotillonra, czammoga-be a' reggelivel. — Ha boszongodtam is előbb a' hivatlan füttyölőkre, de most inkább lehetett okom olly gyönyörű álmok és varázsnézetek után neheztelni a' még az irigységtől sem elismerhetett kellemes háborgatónéra, ki boldogságom kapuja előtt mint kárörvendő eunuchus mozgatlanul látszott állani. — A' „jó reggel“ félig torkában maradt, midőn az ablaktól elfordulván egy minden mosolytól megfosztott háromfertály pillanatot löveltem elsárguló arczára (mi nála mindig az elpirulás helyett szolgált), és rugékony török pamlagomra dülve tejes kávémba kezdém áztatni az utósó száraz fánkot. Öt csendes minutum az alatt lefolyt. Régi kiakarta nézdelni bors-szemével a' csehüveg-csésze fenekére sütött szemeimből, ha a' tegnapi délutánt és estvét viszonyos czukrával együtt elfelejtém-e? Én a' csészét kiürítettem, és jobb kezemmel elvitelét nógátám. Ismét öt minutum. Régi most egy hosszú lélekzet után, melyet egy rövid 's gyenge követe, mentségére 's megbékülésemre néhány habozó szót bocsájtott lassú hangon; mit, ha kevésse távolabb ültem volna tőle, minden bizonynyal egy styriai deszkamalom zörejének gondolhattam. „Semmi“ mondám, miután a' zörej megszűnt, és a' vádlott öszveszedé a' reggelit; de ezen s e m m i mind az által nem olly lágy és édes muzsika-hangon repült-ki költés nélküli számon, mint az igen kedvelt semmi-írónak annyiszor leénekeltetett bájleánykája „semmije“ Auroráinkban, melyet más éppen nem kedves semmi írók, vagy inkább papiros özönzők utánozván (de mivel az igen türelmes magyar olvasó, ha minden egyéb sok rosztat is, a' semmit akármilly egészséges gyomorral még sem emésztheti-meg, mert semmit sem rághat) sikeröket csak hamar semmisülve látták. — „Semmi — mondám — csak néhány héttel is ezután reményilem, hogy

minden rendes helyén fog állani; mert még ma feleség után nézek.“ — Felvetém szemeimet — és ki írja-le méltán e' kis együgyű szónál „feleség“ Réginek ajtatos-csunya torzképét! „Arczán egy mosoly, köny a' szemében“ mint Andromache „δακρυσεν γελασασα“ után Scott, Scott után Bulwer, és én Bulwer után majmolom; de csak hamar ezen kényszerített mosoly és kipréselt könnyű ujjabb meg ujjabb kitörő indulatoknak engedének helyet: setéztöld szemei, melyek iméntiben, az az: három lustrum előtt, reményszíneivel reményt sugároltak, hirtelen elállottak, mint a' szélmalom csendes időben; az előbb beköszönő sárgulás nevedett; hegyes orra rubinfényű csucsával leereszkedék sovány dermedő áljához, úgy hogy a' közebe szorult száj egy hosszú hegyszorosnak látszék, mellyen a' nem egészen elfedhető fog utmutatóul szolgált. — Eldobom messze ecsetemet; én itt remekelni Hogarth kezével se lennék képes. — „Feleség?“ rebege egy halotti csend után, mellyben elavult szíve minden ütéseit hallottam. — „Igen igen — viszonzék nevetve — feleség! — ő fog ezután a' háznál asszony lenni, és előre látom, hogy a' legkisebb rendetlenséget se fogja olly könnyen elnézni, mint én eddig elég balgatagul tenni szoktam.“ — „Ugy tehát én hátralevő fizetésemért könyörögvén, kénytelen vagyok szolgáltatomat időnek előtte felmondani — susogá gazdáném — mert két asszony a' házba csak több rendetlenséget hozna!“ — „A' hogy tetszik“ — volt válaszom, nem keveset megütközve, hogy az alig félesztendő quoad usum gazda asszony a' házi asszonynyal egyenlő jogot kíván tartani, vagy megférti nem tud. Régi a' kulcsokért ment, én hátralevő bérét kőasztalomra olvastam. és megirtam elbocsájtó levelét, a' másikat, mellyet ő hozott, hozzá mellékelve. Ebből nézém-ki, mi előbb nem tűnt annyira szemembe, hogy ő, t. i. Regina, Tisza mellékén gazdasszonyoskodott ezelőtt, hol az efféle néha igen tetszetős lények igen szeretik elcserélni a' feleség és gazdaasszony szerepét elannyira, hogy később az első hatalmával és a' másik nevével birnak. — Fél óra mulva Régi gazdaságából jött hasznok, előmenetek, szaporítások felszámlálását elvégezvén, bucsút vett. Az első változás új terveimben; és tán nem éppen a' legrosszabbik; ha bár néhány nőtelen agglegény, kiknek elég okuk van megelégedni gazdaságukkal, pipőkésen reám kiáltanak is: „maradjunk meg a' réginiél.“ — Nem sokára azután bevetém magamat Goldmann czenki gyárnok szerencsés izlésű hintójába. — „Hova?“ kérdezé Jankó. — „P — re!“ — felelék én, és dörrenve repült oda a' kocsi.

Első próbasétám.

L u i z a.

Um ein verlornes Leben zu verschmerzen,
Ward ich mit jedem Reitz, mit jeder Lust vertraut.
Harro Harring.

P. igen kellemes egy város; utszájiban munkás élet, szép ipar, de kövezete egy somogyi birtokos szobapadlatánál is roszzabb. „Az arany sashoz“ című vendégház fényes és minden kényelemmel ellátott; csak a' falépcsők akarnak nekem úgy tetszeni, mint a' csehek sok damáink hattýúkezén. — Ablakom ellenében szegfű, sárgaviola, és georginiák között mosolygott-le egy gyönyörű Guido-Reni-fő, a' polgármester egyetlene. Setét hajfürtök környezék bájos rendetlenségben homlokát és arcát, mint napot a' felhők, vagy sűrű erdők a' rózsaligetet. Száz lépéssel feljebb egy deszkaházban mutogatták a' tengeri lovat, mellyről a' theatrumi czédulával berepülő pinczér hirtelen tudtomra adá, hogy ezen állatnak, miután már hat hétnél tovább létezne a' városban, birtokosa, mint mondják, a' polgári just készül megszerezni. — „A' Walpurgis-éj, ama sokiróné Birch Pfeiffer azon viharos darabjainak egyike, mellyek közönségesen igen keveset érnek, állott abbonement-suspenduval a' czédulán. A' német személyzetet átfutám, és csak hamar virág-főm után néztem ismét; de eltűnt szép testvérei köréből az édes lányka. Bosszonkodtam az elménczelő pinczérre, a' Walpurgis-éjre, a' rossz irónéra, még az abbonement-suspendura is; mivel kevésselezéltt olly jóízűen és annyi ideig tudtam nevetni a' maga magát megcsaló igazgatónak ábrányán, kinek alig van husz becsületes abbonense, és még ezeket is suspendálja!

Es liegt ein Drang in unserer Menschenbrust,
Mit einem Wahne thöricht eins zu werden.

Öltözetemet kitelhető szorgalommal rendbe szedni lesiettem a' kávéházba. — „A' Jelenkort és a' Regélőt!“ — kiálték egy fel alá tánczó marqueurnak, ki a' tükörfalak előtt háborgatá borzas haját. „Engedelmet kérek — hajlonga felém a' kávé — mi itt az e' félét nem tartjuk, mivel igen ritkán akad egy vendég ide, ki magyar ujságot akarna olvasni; a' többiek pedig, többnyire honosiak, magyarul nem tudnak!“ — Mélyen hallgattam. — A' kávé a' „Theater-Zeitungot“ nyújtá oda, és az „Allgemeinét.“ — Az elsőt, ezen igen drága képeskönyvet, mellynek „Originalblatt“ czimzete is csalékony, nem szívesen olvasom. Saphir, akarhogy iparkodik is egy ujoncz irónk őt Jean Paulhoz hasonlítani, nem más, miptegy elkényeztetett szerelmes, ki mióta libakedvésének (a' publicumnak t. i. melly éretlen patriotismusból érdeke-

a

sebb folyóiratokat nem is akar ismerni) határtalan kegyét megtudta nyerni, már már tulságos kifejezéseiben válogatlanabb, öltözetében nem olly szorgalmas, a' társaságban untató, és minden egészségesebb izlésű embernek kiállhatlan lesz. — Az „Allgemeinét“ kénytelenítettém a' békesség végett több falusi collegáimmal tartani: annak politicalai cikkelyeit is jó eleve tudom; de most jó kedvemet velek éppen nem akartam elrontani. Félre tevém tehát mind a' két-tőt, és hogy ebéd előtt még valamit tegyek, Havanna-cigarrót dugtam számba, 's a' körülem ácsorgó vegyült sereget, melly mindazáltal nem igen sokból állott, mint egy második Noë átfutván, néha néha egy vágyó, gitáron A-mollban adható, pillantatot repülteték-ki a' magos ablakon félórai szépem felé.

Egy fiatal uriember mellém ült, és magyarul szólította-meg. Jó-tékonyul hatott füleimre tiszta beszédje, valamint tetszetős külseje szememre, és így hamar öszvebarátkoztunk. Az utazásban nyiltabbak szoktak lenni minden érzékeink: és csak igen hamar szö-vünk ismeretséget az első akárkivel is, minél jobban vágyunk nézeteinket 's véleményünket közölhetni, vagy ön tudakosságunkat kielégíteni. Uj barátom Pozsonból csak iméntiben jött haza, honnét gyönyörű terveket hozott-le. — Bizony mostani századunk egy valóságos projectumi-század; ujságaink, folyóirataink, hirlapjaink, sőt még álmaink, visió-ink, szivünk, elménk, fejünk is merő tervekből állanak. Minden gyermek, ki pofaszőre növesztésén még egészen meg nem egyezhetett borbélyjával, terveket gondol, kohol, közöl, projectál, kivisz, és kidolgozva, t. i. papiroson, a' tervekkel álmodozó publicumnak nyakába veti; és már ismét uj tervekhez viszi tollát, a' soha meg nem szünendőt, 's a' t.

Ellenünkben egy gömbölyű asztalnál két ur és egy fiatal csinos menyecske ült; előttük állott egy jó vastag vigkedvű emberke, ki az ülő trifoliumot minduntalan harsány kaczajra inditá. Én végét akarván találni már már komolyabb beszélgetésünknek, szives szomszédomat megkértem, hogy a' jelenlevőkkel, ha lehet, ismerlessen-meg. Kávéházi Orestes-Ciceroné-m papiros kalapját a' hosszú „Intelligenz Blatt-ra“ veté, és lassú susogó hangon, mint két szerelmesnek ablak-ömlendezései, ha a' mama a' mellék szobában alszik, c s e p e g t e t é fülembé referádáját; mondom c s e p e g t e t é; mert barátom is száz más beszélőhöz vagy susogóhoz hasonlita, kiknek minden periodusát egy gyenge száj-eső követi, úgy hogy a' hallgató ritkán tudja, beszédre vigyázzon-e, vagy esernyőt huzzon egész fejére. — „A' vastag emberke — így esőzék ellenszéllel a' Pozsonból visszajött ur — maga a' vendéglő, kit az idegennek nincs mindjárt szerencséje ismerni, ha csak ő is korcsmáros vagy ökör-

kereskedő nem; mert Gáspár ur (igy nevezzük közönségesen) ezeknek szokta mindig első tiszteletét megtenni; a' többi jövevényekkel az ebédnél vagy vacsoránál lép barátságba, miután ő más vendégek módjára helyet foglal akár mily asztalnál az ebédlő teremben, és barátságos merész beszélgetéseiből 's tréfájából minden a' ház szokásaiba be nem avatott idegentől utitársnak nézetik; míg a' fizetésnél csak hamar ismét vendéglőnek át nem változik, és az ebédet végző kedvetlenebbül, mint hajdan Europa kisasszony a' Jupiter-bikára, ismer a' fogadásra. A' két ur, egyik harminczadi fizetés nélküli practicans, a' másik, ki minduntalan bajuszát ébresztgeti, és néha a' menyecskére emeli szemeit, egy nyugalomra üzetett urasági tiszt; mindkettő a' vendéglőnek házibarátja, az az feleségének, ki közöttük ül, rendszeres hódolóji. — „Lizi! egy pohár czukros vizet!“ kiálta most referensem, mialatt én beözönzött arczomat törülgetém. E' szempillantásban a' házibarátok idősbike reggelit parancsolt. Lizi egy csinos egészséges leányka a' kivánttal oda sietett; és a' kávésné maga, egy száraz delicat asszony, a' vizet előnkbe tévé olly pillantással, melly szerencsének állítsa, hogy ő, a' valóban nem hébei kinézésű udvarlóné, hozta legyen az italt. Ezen asszony — folytatá barátom — egy bécsi megbukott selyemgyárnokgyermeke; mostani u r a, vagy alkalmasabban férje, Herr von Spitzerl, carrierját mint háziszolga feleségének, vagy alkalmasabban asszonyának, papájánál kezdé-meg, hol később gyármű-osztogató, azután felvigyázó, utóbb mindenés, végre, midőn a' nyár hanyatlani, a' creditorok alkalmatlankodni kezdéne k, és a' házikisasszony nyólni és remélni me g s z ü n t, szerencsés birtokosa az utósó hátramaradott darabnak. — Azon komoly arcz ott jobbról a' szugolyban, fél zsemlével kezében, egyik német színészünk, ki még tegnap igen boszongkodott egy névtelen íróra a' Theater-Zeitungban, hogy őt és műtársait csak „a' jó emberek“-nek nevezte. — A' más kettő az ajtónál gabonakereskedő; az egyik mindig rossz kedvű, ha az idő esőre fordul; a' másik egy gyenge jégesőért könyörög. — A' ki most az udvarló leányt megcsipte, egy kéthetes katona, és — tiszt: néhány rossz nyelvek azt rebesgetik, hogy keresztlevelén nem száraz még a' tinta. — „És a' tisztos öreg ur, ki a' lüszter alatt olly ajtatosan olvassa az ujságot?“ — kérdezém a' czukros viz ivóját. — „Az a' polgármester.“ — „Mit? a' polgármester? kinek az a' gyönyörű leánya, az a' virág-angyal? itt ellenben által?“ — „Igen, igen.“ — „Mindjárt meg kell vele ismerkednem.“ — „Tud-e barátom uram jól whistezni?“ kérdé lassú gunynyal szomszédom. — „Mire az?“ tudakozám a' mosolygót. — „Mert az a t y á v a l csak így ismerkedhetik-meg, és (a' katonatiszt formaruhájára

mutatván) abban csak a' leányával." Ezután vizét letöltvén, udvariasan meghajtá magát, és miután engemet, ha tovább itt maradni szándékoznám, szívesen megkért, hogy látogatnám-meg, az ajtón kirepült. Én nevét és ház-számát felírtam, 's egy fél pillantatot a' még mindig olvasó polgármesterre, egy egészet, szánakozót, szép láthatlannémra küldvén, kedvetlenül léptem az ebédlő-terembe.

(Folytatás következik.)

K Ü L O N F É L E.

A' tizenegyedik. Alexandriában a' cholera mult hónapokban egyre dühösködék, de alig halt meg husz közül egy. Ezen kívül még a' pestisnek is maradtak nyomai, mi sejteni hagyja, hogy a' következő tavasszal ismétlára kap. Ezen pestisből az Alexandriaiak következő történetet tartottak fenn. Mi alatt a' pestis legdühösebben uralkodott, egy itteni muszulman kereskedő azt álmodta, hogy házában 11 személy fog meghalni pestisben. Felébredvén, megszámlálta magában háznépét, 's felette megrettent, hogy háznépének száma csak tiz, és magával együtt volt 11. Félelme nagyobbodott, midőn mindjárt más nap felesége, két rabnó és két gyermeke meghalt; de saját halálát bizonyosnak tartá, midőn negyed napra még hátra levő két gyermeke, két szolgálója 's egy öreg szolgálóneje is meghalt. Előkészületeit tehát megtevé az örökkévalóságba átmenendő, 's elbeszélé almat néhány barátjainak, kérvén őket, hogy minden reggel néznének utána, ha nem halt-e meg. Bizonyos furfangos eszű tolvaj, ki ezt hallá, használta a' kereskedő félelmét. Benyitott éjjel a' kereskedőhöz, 's ennek kérdésére „ki lenne“ — így szólott: „a' halál angyala!“ — 's mig amaz paplanjai közé magát elbuikolná, a' tolvaj minden a' házban találtató drágaságot magához vett. De szerencsétlenségre ő is megkapta azon nyomban a' pestist, 's már a' lépcsőn halva rogyott össze. Már jó fenn vala a' nap, midőn a' remegő kereskedő még mindig paplanja alatt hunyázkodott, 's felpillantani nem mert; ez alatt barátjai eljöttek, és a' tolvajt 's az ellopott tárgyakat megtalálván, neki mindent elbeszéltek. Most a' kereskedő éppen olly bizonyos volt életéről, mint előbb haláláról; 's valóban nem csalatkozott számításában, mert még most is él, 's önmaga beszélgeti-el a' történetet barátjainak és szomszédjainak.

Fokhagyma. Ha a' Spanyol a' pyrenei vagy más hegyeket akarja megjárni, reggel piritott fokhagymával nagyon megkent kenyeret eszik. Ki ezt enni elmulasztja, az minden 20—30 lépésnyire egész az alélásig elfárad. — Bármilly kellemetlen legyen is némellyeknek ezen reggeli, még is tanácsolható; mert a' hegymászás terheit felette könnyíti.

Orosz parasztlányok nyári viselete. Egy parasztlány öltö-zete festett ingből, festett harisnyadrágból (mind a' kettő vagy vászon vagy pamut) 's egy pár csizmából áll; ingét a' nadrágon felül lógatja el: ellenben a' csizmákat e' fölé huzza. Illy ruházat neki 4 rubel papiros pénzébe kerül, vagy is mintegy 1 fr. 51 kr. váltóba. A' nadrágért és ingért 2 rubelt 50 krt, a' csizmáért 1 rubelt 50 krt fizet. — Az orosz parasztleányok nyári ruhája éppen olly könnyű, mint a' férjfiakéi.

A' test egészen kényelmes benne: ha több izlés és csinoság járulna hozzá, szépnék lehetne nevezni. Ez egy ingből, egy hosszú, előről bekapcsolt Sarafan nevű ruhából, festett harisnyából és fekete fűzőszíj-
ból, mellyet világos veres bőr takar, 's összekötözött cipőkből áll. A' fehér ing nyak körül kapcsolatik össze, 's igen széles; de a' kezek-
hez szűken tapadó ujjai vannak. Tarkaveres, a' vállon átvetett, szala-
gok tartják a' tarka, egészen a' kebel feléig felérő, veresrojtú ruhát. Ha-
sonló színű öv csatolja a' mell alatt a' be nem szoritott testet. A' csi-
pelyeket 's hónaljakat hasonlóképp veres, sokszor himzett szalag fedi;
ez a' kebelről egészen le a' ruha széléig ér. A' felfelé fésült hajak körül
széles himzett aranyszalag lebeg, a' fej hátulján a' haj két fonatékban
lóg-le, mellyek végéről fekete szalagok lógnak. — Az asszonyok ruhá-
zatja a' leányokéitól egyedül fejékesség által különböztetik-meg. De nem
áll nekik olly jól, mint emezeknek. A' fejdisz duplapapirosból készült
sipkából áll, melly majd valamely egyszerű fehér, majd tarka, sok-
szor himzett szövettel van befedve. Közönségesen e' fölé még egy szines,
sokszor selyem kendőt takarnak, melly egyszersmind nyakkendőül is
szolgál. Ezen sipka alatt a' hajak szorgalmatosan eltakartatnak; mert
egy tiszteletre méltó férjnél levő orosznének nem szabad többé ezeket
férje szemei előtt mutatni. Még a' türelmes pap maga is fogná kor-
holni ezen szokás általhágását.

Görbe nyak meggyógyítása. Londonban éppen a' na-
pokban jelent-meg egy mulatságos munkácska illy czim alatt: „Random
Shots a Rifleman, by Capitain Kincaid 's a' t. London 1835. 8.“ melly-
ből következőt közlünk. 1812-ki aprilisban tiszteinknek egyike golyóval
lövetett-meg jobb fülébe, melly golyó a' nyaknak hátulso részén ismét
kiment; 's noha fájdalmas betegség után a' tiszt ismét felgyógyult, még
is feje annyira el volt fordítva, hogy jobb vállán kellett néznie. A'
vaterlooi csatában 1815. bal füle lövetett-meg, és a' golyó a' jobb fül
mellett, közel az előbbi sebhez, jött-ki, 's ime! a' tiszt ismét egyenes
nyakat kapott. — Neve Worsley, egy gazdag gentleman Nottingham-
shireben, ki még mostan is él.

Laconica i felelet. Midőn 2-dik Szoliman török császár Sziget
várát ostromolni kezdé, illy rövid tartalmú levelet irt Zrinyi Miklós-
nak: „Küld-el kardodat, ha élni akarsz!“ — Miklós erre következő
rövidséggel felelt: „Magad jer a' kardért, ha halni akarsz!“

S. Karolina.

J E L E S M O N D Á S.

Emelkedés.

Felemelte az ég felé	Mulandóra ne tekints,
Bölcs alkotód, fejedet;	A' szép, jó, 's nagy, földön nincs;
Fogadd szavát, 's mind felfelé	Fenn keressed, ott a' kincs.
Fordítsd gondos szemedet:	Gr. Teleki Ferencz.

Tehetségünk használása. Mi melegitheti a' nemes vitézt
édesebben, és mi által felelhet az ember jobban meg titoktele ittlétének
— mellyben minden kétes 's rejtett, 's hol még a' legvilágosabban látó
szebb lelki felemelkedéssel is csak sejdithet — mint midőn önállás he-
lyén, mellyre a' sors állitá, hazája 's ez által a' mindenség tökéletes-
bitéséhez tehetsége szerint járulhat.

Gr. Széchenyi Ist. után S. Karolina.

Utasítás. Érdemes foglalatosság más hibáit és tévedéseit igazítani, de csak úgy, ha az igazító maga újabb hibákba nem botlik.

Horvát István.

Gyermek gondolkodása. Nem rossz, ha gondolkodik a gyermek, 's ha meggyőződést keres: de gondolkodjék olly tárgyak felett, mellyekhez van ereje; 's meg nem kell engedni, hogy az elmélkedés benne elméskedéssé váljon, és tisztelést kívánó 's érdemlő dolgoknak tiszteletlen feszegetésükké. Sőt szoktassuk arra kisdedinket, hogy midőn a' dolgokat, mint nekik talán látszatnak, gyenge oldalainál fogva kapták-fel, keressék és találják-meg jobb oldalaiikat is.

Kazinczy.

Indulat gátlása. A' szélvészről hányatott hajó másként meg nem áll, hacsak a' víz fenekére bocsájtott horgonytól fenn nem tartatik: így az indulatok habozási közt az észnek kell az elmét tartoztatni, hogy azoktól el ne ragadtassék.

Birkés.

Gnomák. Sokszor véljük, hogy másnak szívét áttekintettük, ha csak tulajdon szívünk sugallását követtük.

Elvesztett boldogság után legnagyobb szerencsénk a' feledékenység.

Z. Leopoldina.

S z á m r e j t v é n y.

Bizonyos Tochaffen Lukács nevű ausztriai paraszt az arlbergi uradalomban, Montane völgyben, 1612-ben született. A' mértékletes életű pór nagy kort ért, 's vénségének késő napjait olly roppant számú utódok édesíték, hogy tetemes emlék-tehetség kellett nevéken szállíthatásukra. Mint valamely százados roppant tölgy, mellynek gyökereiből számtalan fiatalok hajtván-ki, utóbb egész erdőt teremt elő: ugy a' szóban levő öreg is több mint ezer sarjadéktól volt körül koszorúzva hanyatló korában.

Volt t. i. a' jámbor ősznek 5 gyermeke: János, Lukács, Péter, Ulrich, Nina.

Ezektől volt 87 unokája; még pedig Ulrichtól 1-el több mint Ninától; Pétertől 14-el több mint Ulrichtól; Lukácstól 8-al kevesebb mint Pétertől; Jánostól 3-al kevesebb mint Lukácstól.

Volt 456 másod-unokája; még pedig Ulrich gyermekeitől 1-el kevesebb mint Nináéitól; Péter gyermekeitől 53-al több, mint Ulrichéitől; Lukács magzatjaitól 3-al több mint Péteréitől; János gyermekeitől 15-el több mint Lukácséitől.

Volt 543 harmad-unokája, még pedig Ulrich unokáitól 26-al több, mint Nináéitól; Péter unokáitól 39-el több mint Ulrichéitől; Lukács unokáitól 5-el több mint Péteréitől; 's végre János unokáitól 12-vel több mint Lukácséitől.

Kérdés. Mindenik gyermekétől külön külön hány unokája, hány másod és hány harmad unokája volt az öreg Tochaffennak.

Előbbi rejtvény: Iepel.

Kérelem. Folyó esztendőnk utolsó havába lépven, tisztelettel kéretnek e' folyóirat partfogóji, hogy annak jövő évi folytatja iránt minél előbb méltóztassanak megtenni rendelésüket akár a' cs. k. postahivatalokon, akár Pesten a' kiadó hivatalban.

Szerkezi Róth krepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utca 612.